

Arrest

nr. 94 421 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VERBEKE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart 'ergens in december 2011' Egypte per boot te hebben verlaten (cf. stuk 5, verhoorverslag CGVS 16 augustus 2012, p.4). Na het Belgisch grondgebied te hebben bereikt diende verzoeker op 5 december 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatslozen nam op 5 september 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 11 september 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten, een kopt te zijn en afkomstig te zijn van het dorpje Matai, Al-Minya. U bent niet naar school gegaan, maar volgde in uw dorp wel een alfabetiseringscursus. Vanaf de leeftijd van 17 à 18 jaar zou u hebben gewerkt in onder andere een marmerbedrijf, alsook in de toeristische sector te Sharm Al-Sheikh en Taba.

U zou uw land hebben verlaten ten gevolge problemen met een lokale moslim, M.(...) A.(...) D.(...). M.(...) A.(...) had indertijd schulden uitstaan bij uw vader, die via de rechtbank het geld had teruggeëist. Dit was het begin van een vete tussen uw vader en voormelde persoon.

In 2008 was u met uw vader op weg naar jullie velden. Plots kwam er een groep mannen aan, waaronder M.(...) A.(...). Zij zochten ruzie en beledigden uw vader en jullie geloof. Uw vader werd geslagen en brak hierbij zijn arm. U probeerde tussenbeide te komen, maar brak eveneens uw arm. U moest hierna even worden gehospitaliseerd. Na het incident ging uw vader een klacht neerleggen op het lokale politiebureau. Er werd een proces-verbaal (PV) opgesteld en het kwam tot een rechtszaak. M.(...) A.(...) werd veroordeeld tot een geldboete van 5.000 guini's en een gevangenisstraf van vijf jaar. In 2011, bij het begin van de manifestaties tegen de toenmalige president Husni Mubarak, kwamen vele gevangenen vrij, waaronder ook M.(...) A.(...). Via uw vrienden vernam u dat M.(...) A.(...) naar u op zoek was en nog een appeltje te schillen had. Uw vader had nog gronden die hij kon verkopen en zond u weg naar het buitenland. In afwachting van uw vertrek uit Egypte werkte u nog een achttal maanden in Sharm al-Sheikh.

Ongeveer twaalf dagen vóór uw asielaanvraag, eind 2011, verliet u Egypte. In Alexandrië nam u de boot en voer u tot u in België aankwam. Op 5 december 2011 verklaarde u zich vluchteling in België.

Na uw aankomst in België zou M.(...) A.(...) bij uw vader zijn langsgeweest en hem geld hebben gevraagd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart en geboortebewijs, een kopie van een attest van de kerk die uw problemen met M.(...) A.(...) bevestigt, een kopie van een ziekenhuisattest dat stelt dat u op 5 mei 2008 werd gehospitaliseerd met een gebroken arm en een kopie van het PV dat werd opgesteld door het Parket-Generaal van Matai naar aanleiding van het incident in 2008.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch de hoedanigheid van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. Dit omwille van volgende redenen.

U verklaart het land te hebben verlaten omdat u werd gezegd dat u wordt gezocht door M.(...) A.(...), een moslim waarmee uw vader al enkele keren problemen heeft gekend. Blijkt echter uit uw verklaringen dat deze problemen zich beperkten tot deze éne persoon en - althans wat u betreft - zich ook beperken tot een éénmalig incident, nl. in mei 2008 (zie gehoorverslag CGVS, p. 3).

Bovendien blijkt evenzeer uit uw relaas dat de problemen met M.(...) A.(...) weinig of niks te maken hadden met jullie verschillende geloofsovertuigingen - M.(...) A.(...) is een moslim terwijl u een kopt bent. U lichtte zelf toe dat alles begon toen M.(...) A.(...) een zakendeal met uw vader niet was nagekomen. Uw vader was handelaar in look. M.(...) A.(...) had daarvan een hoeveelheid meegenomen en nadien niet meer betaald. Uw vader maakte deze zaak aanhangig bij de rechtbank en M.(...) A.(...) werd gedwongen zijn schuld in te lossen. Sinds dat moment had hij het op uw vader gemunt, met de vechtpartij in mei 2008 tot gevolg. De oorzaak van het conflict met Mohammad Ali is dus eerder van zakelijke en financiële aard en niet conventie-gerelateerd. Dit wordt verder bevestigd door uw uitspraak dat M.(...) A.(...) een moeilijk persoon is, aan de alcohol zit, quasi met iedereen problemen zoekt en iedereen geld probeert af te zetten met alle gevolgen van dien (zie gehoorverslag CGVS, p. 3).

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw vader de hulp en de bescherming kon inroepen van de Egyptische autoriteiten. Niet alleen zouden zij bij de eerste rechtszaak uw vader in het gelijk hebben gesteld door M.(...) A.(...) te verplichten de 'gestolen' goederen te betalen, maar bovenal zouden ze ook met de nodige ernst gevolg hebben gegeven aan de klacht van uw vader, ingediend na de aanval van M.(...) A.(...) en zijn vrienden in 2008. Zo zou de zaak voor de rechtbank van Al-Minya zijn verschenen en werd jullie rivaal tot vijf jaar opsluiting veroordeeld en een geldboete. Dat M.(...) A.(...) drie jaar later, naar aanleiding van de opstand die uitbrak tegen Mubarak, net zoals zovele andere gevangenen, kon vrijkomen en kon profiteren van de toenmalige situatie, doet hieraan geen afbreuk (zie gehoorverslag CGVS, p. 3-4).

Overigens is het in deze context frappant dat u stelt dat u eigenlijk niet akkoord ging met het initiatief van uw vader om na de aanval in 2008, waarbij jullie allebei werden verwond, naar de politie te stappen en een klacht neer te leggen. Volgens u doen de autoriteiten toch niks tegen een dergelijk persoon. Wanneer u tijdens het gehoor erop werd gewezen dat dit toch niet juist is aangezien de overheid in jullie zaak juist wél initiatief heeft betoont en M.(...) A.(...) voor de rechtbank heeft gebracht,

kon u enkel stellen dat hij zijn straf niet helemaal heeft uitgezeten (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Dat M.(...) A.(...) vervroegd kon vrijkomen - te wijten aan de uitzonderlijke situatie die toen gold - betekent geenszins dat hij in het gelijk werd gesteld en dat de overheid niks heeft gedaan. Blijkt immers uit het vervolg van uw verklaringen dat M.(...) A.(...) - gezien zijn bandietenstreken - intussen alweer achter de tralies zit, nadat hij opnieuw met een bepaald persoon in conflict was gekomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 3-4). Deze detentie zou ook dateren van de periode nadat hij uw vader om geld is gaan vragen, kort na uw aankomst in België. De vraag dringt zich dan ook op wat u nog van deze persoon heeft te vrezen aangezien hij telkens weer in moeilijkheden komt met de politie en daarvoor ook elke keer weer wordt gestraft. Alleszins kan worden gesteld dat u geen enkel element aanhaalt waaruit zou blijken dat u en uw vader niet op de steun en bescherming van de Egyptische overheid konden rekenen, laat staan dat dit in de toekomst ook niet het geval zou zijn, mocht M.(...) A.(...) ooit weer vrijkomen en zijn schurkenstreken hernemen.

Verder kan ook duidelijk uit uw relaas worden afgeleid dat, met uitzondering van de vechtpartij in 2008, u zelf op geen enkel moment meer persoonlijk werd geconfronteerd met M.(...) A.(...). Alhoewel u stelt dat u vernam dat M.(...) A.(...) naar u op zoek was en u om het even waar zou kunnen terugvinden, wordt deze stelling geenszins bevestigd door concrete feiten of gebeurtenissen. U zou dit enkel 'via via' hebben vernomen. U stelde zelfs uitdrukkelijk dat u vele moslims kent, en dat het niet is omdat u met één ervan problemen kende, u daarom ook met andere moslims problemen kende (zie gehoorverslag CGVS, p. 4, 6). Niet alleen geeft u hiermee aan dat uw problemen zich beperkten tot één persoon en weinig van doen hadden met uw geloofsovertuiging, maar bovendien baseert u uw vrees voor M.(...) A.(...) enkel en alleen op geruchten en niet op concrete elementen of incidenten. Na zijn vrijlating zou u nooit meer met deze 'bandiet' zijn geconfronteerd. Ook uw vader zou hem nog slechts één keer hebben gezien, toen hij om geld kwam vragen (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Intussen is ook dat probleem van de baan aangezien M.(...) A.(...) opnieuw van zijn vrijheid is beroofd en een gevangenisstraf uitzit.

Alsook kan men zich de vraag stellen waarom u deze persoon had te vrezen aangezien u het overgrote deel van de tijd buiten Matai verbleef en, op vrij grote afstand van thuis, elders in het land (oa. in Sharm Al-Sheikh en in Taba, allebei aan de Rode Zee, op het Sinai-schiereiland) aan het werk was (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Dat M.(...) A.(...), een lokale bandiet die telkens weer in de problemen kwam, schulden had en ook elke keer weer werd gestraft, u zou kunnen opsporen aan de andere kant van Egypte, is wel zeer onwaarschijnlijk te noemen. U stelt in dit verband dat u na zijn plotse vrijlating in maart 2011 nog acht maanden uit het dorp weg bleef, en in Sharm Al-Sheikh en op andere plaatsen aan het werk was (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U werd aldaar op geen enkel ogenblik verontrust of geconfronteerd met M.(...) A.(...) of iemand van zijn vrienden. Toch verklaart u dat u werd 'achtervolgd'. Opnieuw blijkt dit nergens uit uw relaas en gaat het hier om loutere veronderstellingen die klaarblijkelijk nergens op gebaseerd zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Uiteindelijk voegt u er aan toe dat het in Egypte niet meer leefbaar is, dat er vele bandieten zijn en dat vooral de jongeren het moeilijk hebben en aan hun toekomst moeten denken (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Hiermee geeft u impliciet te kennen dat andere overwegingen - die eerder van sociaal-economische aard zijn - aan de grondslag hebben gelegen van uw besluit om het land te verlaten, dan het ene incident met M.(...) A.(...). Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat u Egypte - via Alexandrië - heeft verlaten, samen met nog zeven andere personen uit uw dorp, van wie u verklaart dat ze geen werk hadden, en ze dus niet in Egypte konden blijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 4).

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt echter ook meteen dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. U haalt zelf geen concrete vormen van discriminatie aan (zie bijgevoegde SRB: Egypte-Chrétiens en Egypte, d.d.24 oktober 2011, update 25 juni 2012).

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt en vrees te moeten koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade overeenkomstig art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat het conflict dat dit gebied actueel kenmerkt niet kan bestempeld worden als een binnenlands gewapend conflict. De media maken voorsnog geen melding van veralgemeende veiligheidsproblemen waarvan de Egyptische bevolking het slachtoffer dreigt te worden. Voorts is het geweld dat Egypte actueel kenmerkt gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen, komen voor bij massabijeenkomsten en manifestaties waarbij de trage hervormingen, de corruptie, de berechting van burgers door militaire rechtbanken, etc. wordt aangeklaagd. De recente betogingen waarbij de Egyptische bevolking onder meer eist dat het militaire regime zo spoedig mogelijk haar macht overdraagt aan een civiele regering gaan weliswaar gepaard met een gewelddadig optreden van de ordediensten, maar er is aldus geen sprake van aanhoudend geweld of een openlijk militair conflict tussen strijdkrachten van het huidige regime en georganiseerde gewapende groeperingen (zie bijgevoegde SRB: Egypte - Situation politique et sécuritaire actuelle, d.d. 9 juni 2011 - updates 18 september 2011, 23 november 2011 en 23 augustus 2012).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot, de door u voorgelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart en geboortebewijs tonen uw identiteit en herkomst aan. Deze worden hierboven niet betwist. De overige stukken betreffen kopieën, geen originelen, waaraan waarvan de authenticiteit en de herkomst niet kunnen worden nagegaan. Het attest van de kerk betreft bovendien een document dat ter uwen behoeven werd opgesteld. Het medisch attest kan niet aantonen dat de verwondingen die u op 5 mei 2008 opliep te wijten zijn aan bovenvermeld incident. Het PV maakt wel melding van de klacht van uw vader en het incident met M.(...) A.(...), maar ook dat gegeven wordt hier op zich niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In hoofddorde werpt verzoeker met betrekking tot weigering van de vluchtelingenstatus de schending op van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatslozen ten onrechte beweert dat hij zijn thuisland heeft verlaten louter omwille van zakelijke en financiële redenen en niet wegens religieuze motieven. Verzoeker wijst hierbij op het feit dat hij sinds de vrijlating van zijn rivaal M. A. in 2011 'achtervolgd' werd. Als aanhanger van de Koptisch-orthodoxe kerk wordt verzoeker niet enkel 'achtervolgd' door zijn rivaal, maar tevens door diens uitgebreid netwerk van kennissen verspreid over het hele Egyptische grondgebied die het als moslim op verzoeker in zijn hoedanigheid van Koptische christen hebben gemunt. Hierbij wordt verwezen naar het volgens verzoeker algemeen bekende feit dat in Egypte religieuze minderheden regelmatig het slachtoffer zijn van vrijheidsschendingen, waarbij verzoeker verwijst naar de stukken die hij als bijlage heeft gevoegd. Deze praktijk zou sinds de val van de vorige president Mubarak nog zijn toegenomen. Verzoeker stelt daarenboven dat de Egyptisch (moslimgezinde) staat niet altijd de bescherming verleent die mag worden verwacht in een rechtsstaat ten aanzien van Koptische christenen die het slachtoffer zijn van gewelddaden en agressie. Verzoeker beweert dan ook dat hij bij terugkeer naar Egypte opnieuw zal 'achtervolgd' worden door M. A. en daarbij wederom het slachtoffer zal worden van lichamelijk geweld zonder daarbij te kunnen rekenen op enige bescherming van de Egyptische overheid. Verzoeker beweert hier niet aan te kunnen ontkomen door zich elders in Egypte te vestigen omwille van het feit dat (1) de kennissenkring van M. A. dermate groot is waardoor verzoeker overal gevonden zou kunnen worden en (2) de vervolging ook uitgaat van de Egyptische autoriteiten zodat bescherming aldaar onmogelijk is wegens de mogelijkheid van vervolging over het gehele grondgebied. Omwille van bovenstaande argumentatie beweert verzoeker dat er wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat ten aanzien van zijn persoon, waardoor hij als vluchteling in de zin van artikel 1 Internationaal verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij de wet van 28 juni 1953 (Vluchtelingen-

verdrag) dient te worden erkend. Dit zelfs in het geval van enige twijfel omtrent het relaas van verzoeker, omdat zelfs bij minimaal of nagenoeg geen bewijs de asielinstanties verzoeker het voordeel van twijfel dienen toe te kennen.

In ondergeschikte orde werpt verzoeker aangaande de subsidiaire bescherming de schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Na een uiteenzetting van het betreffende artikel, verwijst verzoeker bij de beschrijving van onmenselijke en vernederende behandeling zoals vernoemd in artikel 48/4, §2, b) vreemdelingenwet naar de vrees achtervolgd en vermoord te worden door (de aanhangers van) zijn rivaal M. A. Tevens wijst verzoeker op het feit geen bescherming te kunnen genieten in het land van herkomst, daar de Egyptische overheid niet kan en/of wil optreden tegen agressie ten aanzien van de religieuze minderheid waartoe verzoeker behoort.

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker als "*bijgevoegde nota's*" een aantal documenten toe, met name een internetartikel van www.masress.com onder de titel "*Egypt among the world's worst violators of religious freedom, says report*" van 26 maart 2012, waarin de godsdienstvrijheid in Egypte wordt besproken, een internetartikel van de Washington Times van 18 januari 2012 "*Coptic Christians in Egypt fear Islamists' rise*" waarin een aantal getuigenissen van en incidenten met Koptische christenen uit Egypte worden weergegeven, een persoverzicht van het Refugee Documentation Centre van Ierland van 28 december 2011 over de bescherming van Koptische christenen in Egypte en het International Religious Freedom Report van het US Department of State van 2011 (Bijgevoegde nota's, stukken 1-4).

2.2. Beide middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). Uit het administratief dossier blijkt dat de aanleiding voor de vlucht van verzoeker een zakelijk conflict is tussen de vader van verzoeker en M. A., waarbij deze laatste een openstaande schuld niet betaald zou hebben waarop de vader van verzoeker naar de rechtbank is getrokken om betaling te eisen. M. A. werd veroordeeld en na zijn straf te hebben uitgezeten viseerde hij de vader van verzoeker. In mei 2008 kwam het tot een vechtpartij, waarbij verzoeker zelf betrokken werd (stuk 5, gehoorverslag CGVS 16 augustus 2012, p. 3-4). In zijn verzoekschrift tracht verzoeker deze problemen thans onder het toepassingsgebied van het vluchtelingenverdrag te brengen door te stellen dat hij door M. A. en diens uitgebreide netwerk van kennissen over het hele Egyptische grondgebied wordt achternagezeten wordt wegens zijn Koptisch christelijke achtergrond. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker bij de commissaris-generaal verklaarde dat M. A. een gewone crimineel is die aan de alcohol zit en met meerdere personen problemen heeft omdat hij hen geld wil afzetten en daar ook telkens weer voor gestraft wordt (Ibid., p. 3). Verder stelt verzoeker dat hij vele moslimvrienden heeft en dat het niet is omdat hij met één moslim problemen heeft, dat hij daarom ook met andere moslims in conflict ligt (Ibid., p. 4). Met zijn a posteriori-bewering dat hij omwille van zijn religieuze overtuiging overal zou worden achtervolgd door M. A. en zijn kompanen, slaagt verzoeker er niet in om een duidelijke link met het Vluchtelingenverdrag aan te tonen. Bovendien heeft verzoeker impliciet aangegeven Egypte te hebben verlaten omwille van eerder sociaal - economische redenen. Wanneer verzoeker gevraagd wordt waarom Egypte niet meer leefbaar is, antwoordt hij immers dat jonge mensen het moeilijk hebben en aan hun toekomst moeten denken (Ibid., p. 4). Deze beweegredenen wordt later bevestigd door verzoeker wanneer hij zegt dat de andere personen die samen met hem op de boot zaten en die tevens afkomstig waren uit zijn dorp Egypte hebben verlaten omdat ze er geen werk hadden en "*je er dan niet kan blijven*" (Ibid., p. 4). Op grond van het devolutief karakter van het beroep volstaat de vaststelling dat de nexus met het Vluchtelingenverdrag ontbreekt om verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren.

2.4. Bovendien kunnen de door verzoeker aangehaalde feiten niet worden gelijkgesteld met vervolging of met ernstige schade. Deze feiten hebben een gemeenrechtelijk karakter omdat de plegers ervan niet-overheidsactoren zijn. Slechts indien zou worden aangetoond dat de autoriteiten geen bescherming kunnen bieden, kunnen deze gedragingen in aanmerking worden genomen.

2.5. Internationale bescherming kan inderdaad slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan of, uit hoofde van de vrees voor vervolging, niet wil inroepen. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot

bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Verzoeker beweert niet te kunnen rekenen op enige bescherming van de Egyptische autoriteiten omwille van zijn Koptisch-christelijke achtergrond. De bewering als zou de Egyptische overheid niet optreden in het geval van verzoeker wordt onderuit gehaald door het feit dat de klachten die zijn vader heeft ingediend tegen M. A. telkens zijn behandeld door de overheid en dat M. A. daarbij telkens ook is veroordeeld. Ondanks het feit dat M. A. na de revolutie in maart 2011 zou zijn vrijgekomen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 16 augustus 2012, p. 4), blijft het gegeven dat de overheid wel degelijk actie heeft ondernomen ten aanzien van M. A. overeind. Deze persoon zit nu ook weer in de gevangenis wegens andere gepleegde feiten (Ibid., p. 4). Hieruit blijkt dat er niet alleen een duidelijke bereidwilligheid bestond bij de autoriteiten om verzoeker en zijn vader, ondanks hun religieuze achtergrond, de nodige bijstand te verlenen, maar dat de lokale autoriteiten ook effectief optreden, waardoor er niet langer een actuele behoefte aan internationale bescherming aangetoond wordt. Voor zover uit het persoverzicht van het Refugee Documentation Centre van Ierland van 28 december 2011 over de bescherming van Koptische christenen in Egypte en uit het International Religious Freedom Report van het US Department of State van 2011, die verzoeker als bijlagen bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd (Bijgevoegde nota's, stuk 3-4), kan worden opgemaakt dat er in Egypte niet steeds rechtsbescherming zou worden geboden aan Koptische christenen, wordt dit door zijn individuele relaas manifest tegengesproken. Wegens het feit dat hij niet aantoont dat hij niet op de bescherming van de Egyptische autoriteiten kan rekenen, komt verzoeker niet in aanmerking voor de subsidiaire bescherming.

2.6. Zelfs indien het zo zou zijn dat verzoeker in het algemeen in zijn land van herkomst omwille van zijn Koptisch-christelijke geloofsovertuiging bepaalde rechten worden ontzegd en hem niet altijd de bescherming wordt geboden waarop een burger in een rechtsstaat normaliter aanspraak kan maken, zoals hij in zijn verzoekschrift beweert, dan is dit op zich geen voldoende voorwaarde voor toekenning van de vluchtelingenstatus. Immers, zoals ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanhaalt, kan discriminatie maar onder het vluchtelingenverdrag vallen indien het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat ze aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.283). Van vervolging is slechts sprake in geval van een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen de welke een staat niet kan of wil beschermen (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 104-105). Wat de beoordeling betreft van de discriminatie waaraan Koptische christenen in Egypte blootstaan in het licht van de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, dient verzoeker aan te tonen dat deze discriminatie gelijkgeschakeld kan worden met *“ernstige schade”*. Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een *“minimum level of severity”* bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt niet dat de Koptische christenen blootstaan aan dergelijke discriminatie dat het leven ondraaglijk wordt (stuk 18, Landeninformatie, SRB, Egypte, Chrétiens en Egypte, 24 oktober 2011). De Raad stelt vast dat verzoeker zelf geen enkele concrete casus aanreikt waaruit een discriminatoire behandeling zou blijken. Bovendien wordt hij zelf niet vernoemd in de documenten die hij aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, met name het internetartikel van www.masress.com onder de titel *“Egypt among the world's worst violators of religious freedom, says report”*, waarin de godsdienstvrijheid in Egypte wordt besproken en het internetartikel van de Washington Times *“Coptic Christians in Egypt fear Islamists' rise”*, waarin een aantal getuigenissen van Koptische christenen en enkele incidenten worden weergegeven (Bijgevoegde nota's, stukken 1-2), zodat hij noch zijn relaas, noch de door hem bijgebrachte landeninformatie kan aangrijpen om aannemelijk te maken dat de discriminatie in zijn individuele geval wél als vervolging of als ernstige schade kan worden gekwalificeerd.

2.7. De documenten die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, zijn evenmin van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van de commissaris-generaal van de actuele veiligheidssituatie in Egypte, waarbij deze op grond van de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd (stuk 18, Landeninformatie, SRB, Egypte, Situation politique et sécuritaire, 23 augustus 2012) tot het besluit kwam dat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade bestaat als

gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

Beide middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN